

LISTY GALANTSKÝM 23/2021

Milí bratia a milé sestry,

počas minulej nedele sa u nás v cirkevnom zbore konala slávnosť konfirmácie. Pre mňa už samotná táto skutočnosť je akýmsi posolstvom z Božej strany. Po dvoch veľmi čudných a ťažkých rokoch, kedy sme sa nemohli stretávať a museli sme sedieť doma, predsa len naše konfirmadky vyznali svoju vieru a potvrdili svoju krstnú zmluvu. Všetko bolo inak ako normálne. Konfirmačnú prípravu začali s bratom farárom Mlynárom, neskôr pokračovali so mnou. Začalo ju viac detí, ale nie všetkým vydržal záujem až do konca. Nakoniec ale po príprave s neustále sa meniacimi okolnosťami sa konfirmačná slávnosť uskutočnila.

Táto skutočnosť je pre mňa akousi novou skúsenosťou, a to: nech sa vo svete čokoľvek deje, nech je situácia akokoľvek neistá, Boží dar viery je neustále aktuálny. Rovnako to platí aj v súkromnom živote. Nech sa čokoľvek udialo alebo sa deje práve teraz, Božia vystretá ruka k človeku je tu vždy, bez ohľadu na okolnosti. Každý jeden človek po nej môže siahnuť. Aj keď my, ľudia, prežívame akékoľvek turbulentné obdobie zapríčinené vonkajšími alebo vnútornými okolnosťami, na Božej strane sa nič nemení. Na Božej strane je vždy ponuka či pozvanie k nasledovaniu a k viere v Pána Ježiša. Toto je zvesť nielen pre konfirmandky, ale pre každého z nás.

Miroslav Kerekrety

Kázeň na 16. nedeľu po Svätej Trojici, 19. septembra 2021

„Potom na druhý deň išiel do mesta Naimu a šli s Ním aj učenici a veľký zástup. Keď sa priblížili k mestskej bráne, práve vynášali mŕtveho, jediného syna matky, a tá bola vdova. Početný zástup šiel s ňou. Keď ju Pán uzrel, zľutoval sa nad ňou a povedal jej: Neplač! Potom pristúpil, dotkol sa már a riekol: Mládenec, hovorím ti, vstaň! I posadil sa mŕtvy a začal rozprávať. A dal ho jeho matke. Tu pojala všetkých bázeň a velebili Boha hovoriac: Veľký prorok povstal medzi nami a Boh navštívil svoj ľud. A rozniesla sa zvesť o ňom po celom Judsku a po celom okolí.“ **Evanjelium podľa Lukáša, 7, 11-17**

Milé sestry, milí bratia,

návštevy sú dôležitou súčasťou nášho života. Mnohí nielen radi na návštevy chodievame, ale radi návštevy aj prijímame. Takýto kladný postoj k návštevám mali už naši slovanskí predkovia, keď hovorievali: Host' do domu, Boh do domu! A o tom, že Pán Boh prichádza k nám do našich rodín a domovov, že nás navštevuje vo svojom Synovi Ježišovi Kristovi, nám hovorí aj dnešné prečítané evanjelium.

Evanjelista nám predstavuje Pána Ježiša v malom galilejskom mestečku Naim. Ak čítate Písmo sväté, budete zaiste vedieť, že prišiel tam z Kafarnaumu, kde len pred nedávnom uzdravil stotníkovho sluhu, ktorý práve dokonával.

Teraz, v bránach mestečka Naim sa stretáva so smútočným sprievodom, ktorý vypravádza mŕtveho a o ktorom pisateľ Evanjelia hovorí, že bol jediným synom matky, a tá bola vdova. A v tej súvislosti evanjelista poznamenáva: Keď ju Pán uzrel, zľutoval sa nad ňou a povedal jej: Neplač!

Neplač! – táto poznámka nie je náhodná ani vedľajšia v našom texte. Ona vyjadruje postoj Pána Ježiša k ubolenej, plačúcej bytosti, ktorá stratila poslednú oporu svojho života: mladého, pracovitého a o jej obživu sa starajúceho syna.

Pán Ježiš neprešiel popri nej nevšímavo, bezcitne a bez záujmu, ale práve naopak, všimol si ju, zbadal jej slzy, počul jej plač. Jej bolesť sa stala Jeho bolesťou, jej zármutok bol Jeho zármutkom. Bol celkom iný ako ostatní ľudia! Bol pravým človekom, v ktorom vládla skutočná ľudskosť. Ale v tomto človeku bol nielen pravý človek, ale aj pravý Boh. Tento dojem hneď nadobudli tí, ktorí videli, čo Ježiš urobil, keď pomohol užialenej vdove. Tento

svoj dojem vyjadrili slovami: Veľký prorok povstal medzi nami a Boh navštívil svoj ľud! Áno, takto poznáme Ježiša z Nazareta. Takého nám Ho predstavuje Biblia, prorocké zaslúbenia i očítí svedkovia.

Svet okolo nás sa v mnohom zmenil v porovnaní so svetom Ježišovej doby. Zmenili sa názory človeka, zmenil sa i človek sám. Jednako však aj dnešný človek podlieha bolestiam, je vystavený utrpeniu a aj dnešného človeka rovnako ako človeka Ježišovej doby postihujú straty jeho milovaných. A to znamená, že aj človek dneška je odkázaný na pozornosť a záujem zo strany druhého človeka. Žiaľ, že práve toho je dnes medzi ľuďmi vo svete veľmi málo! A preto nás kresťanov, veriacich ľudí, rozradostňuje a potešuje zvesť nášho textu, ktorá nám hovorí, že je tu Jeden, ktorý na nás nikdy nezabúda, hoci by na nás zabudli všetci ľudia – On sa k nám skláňa, má o nás záujem, súcíti s nami a zastavuje sa pri našom utrpení a bolestiach. Nie je to nikto iný ako Pán Boh zjavený v Ježišovi Kristovi, v ktorom sa prejavuje a dokazuje k nám Božie milosrdenstvo a Božia láska každého dňa nášho života. Veď Pán Boh tak miloval svet, že svojho Syna nám dal, aby sme nezahynuli, ale dosiahli večný život.

Potom pristúpil, dotkol sa már a riekol: Mládenec, hovorím ti, vstaň! I posadil sa mŕtvý a začal rozprávať – hovorí ďalej náš text.

Vzkriesenie mládenca z Naim je jeden z veľkých divov, ktoré urobil Pán Ježiš nie preto, aby sa dokázal ako divotvorca a tak upozornil na seba, ale urobil to preto, aby pomohol človeku, ktorý bol odkázaný jedine na Jeho pomoc. V našom prípade ide o spomínanú vdovu. Pán Ježiš pomáha tam, kde človek nevie nájsť východisko zo spletnosti životných situácií. Je však potrebná dôvera v Neho. V takýchto prípadoch veriacemu človeku sa v Ježišovi Kristovi otvárajú nové sily a pomoci k životu. O tom sa už presvedčilo nesmierne mnoho ľudí.

Možnože niekomu sa tieto naše tvrdenia nezdarujú byť hodnovernými a pravdivými vo svete, v ktorom žijeme, pretože dnes nie sme svedkami Ježišových divov v takej podobe, v akej nám ich podáva náš text alebo celá Nová zmluva. Isteže, ale nezabúdajme, že Pán Ježiš nie je vo svete tak telesne prítomný, ako v dobe udalostí, ktoré opisuje Nová zmluva.

Jednako aj dnes sa Božie divy dejú. Aj my ich môžeme vidieť, aj ich vidíme, ale mali by sme si ich uvedomiť. Božia moc nie je ani dnes nijako

obmedzená. Pán Boh koná aj dnes. Nie tak ako my chceme, ale ako On chce. Ako to človek potrebuje. Pán Boh si aj dnes nachádza vhodné nástroje, ktorými uskutočňuje svoje predivné skutky. Len je treba mať otvorené oči, naše duchovné oči, a potom uvidíme, že aj dnes sa uskutočňuje to Ježišove: slepí vidia, chromí chodia, malomocní sa čistia, hluchí čujú, mŕtvi vstávajú a chudobným sa zvestuje evanjelium (Mat 11/15).

Otvorme si teda oči svojej viery a uvidíme, aké predivné skutky Pán Boh pri nás koná.

Správa nášho textu vrcholí opisom toho, ako účinkoval div Pána Ježiša na tých, ktorí to videli. Je tu poznámka o tom, že všetkých pojala bázeň a velebili Boha a že rozniesla sa zvesť o Ňom po celom Judsku a po celom okolí. Takéto počínanie ľudu bolo prirodzené. Veď boli svedkami zvláštnej udalosti.

Či aj my, keď sme svedkami nejakej podivuhodnej udalosti nerozprávame o nej vo svojom okolí?

Tak by sme mali rozprávať a vydávať aj svedectvo o Pánu Bohu ak cítime Jeho prítomnosť v našom živote. Mali by sme oslavovať Pána Boha v prostredí, v ktorom žijeme, za to, že nám dáva nielen tých telesných darov, ale aj duchovných a vyslobodzuje nás z otroctva smrti. Žiaľ, dnes sa vo svete stretávame len zriedka s vďačnosťou. Málo jej je medzi ľuďmi, aj medzi nami kresťanmi, a ešte menej vo vzťahu človeka k Pánu Bohu.

Je to preto, že človek dneška považuje všetko za prirodzené, za výsledok svojej práce, svojho umu, za svoje zásluhy. Akosi málo počítame s Pánom Bohom.

Kto však vo svojom živote spozná, že ho na cestách života stretáva Pán Boh zjavený v Ježišovi Kristovi, kto okúsi, že ho Pán Boh v Ježišovi Kristovi navštevuje, ten nezostane nemým Božím dieťaťom.

Aj my, ďakujúc Pánu Bohu za všetky tie dary, ktorými nás požehnáva, mali by sme Mu spievať z úprimného srdca s nábožným pevcom: Chvála Tebe, Bože náš, chvála Tebe na výsosti. Za všetko, čo darom dáš, láska Tvoja hojne hostí. Chvála, chvála, chvála Ti, Darca v daroch bohatý. Amen.

Mgr. Jaroslav Mlynár, námestný farár